

El Gran Canó

© JMS - L'Obrador Imaginari

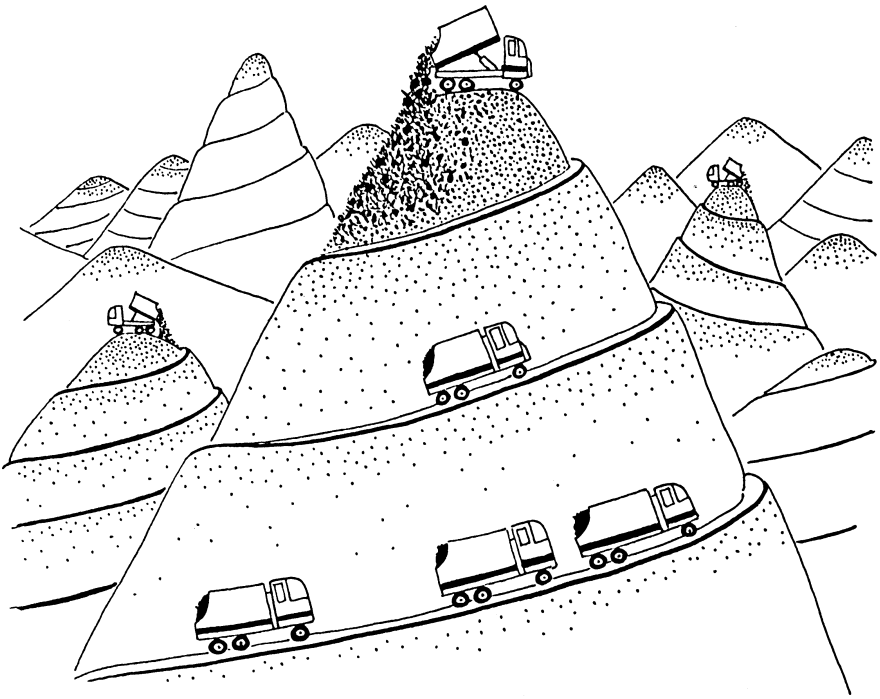
Reproducció autoritzada, sempre que no es faci amb algun tipus de finalitat comercial o lucrativa.

usuaris.tinet.org/jmsl/imaginari

Hi havia una vegada un país molt civilitzat.

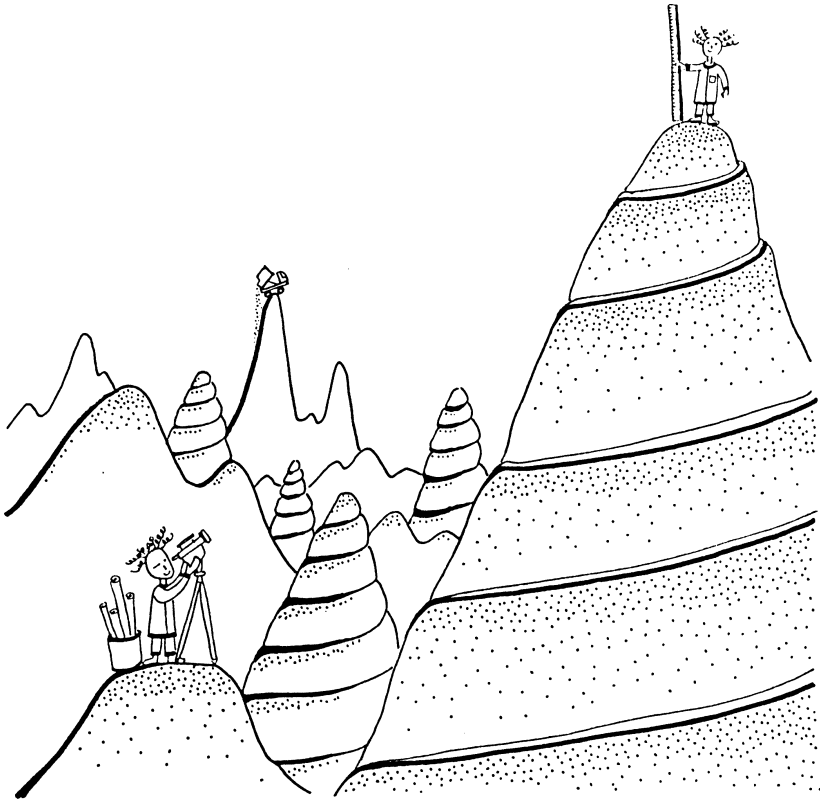
En aquell país, com que havien progressat molt i estaven tan civilitzats, generaven cada dia un bon munt d'escombraries i residus de tota mena.

Cada dia un munt més gran que el dia anterior, munts i més munts que, de mica en mica, s'anaven convertint en veritables muntanyes

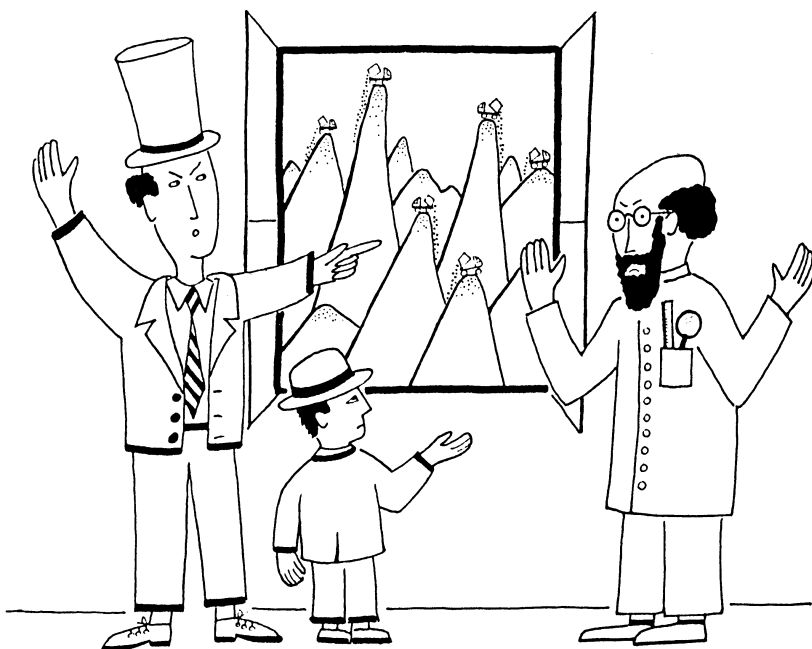
Segons les estadístiques internacionals, era el país més civilitzat i que més progressava, ja que les seves muntanyes d'escombraries eren les més altes de tot el planeta.

Els geògrafs del país tenien molta feina, no paraven ni de nit ni de dia de treballar. Pertot arreu sortien noves muntanyes d'escombraries. I com que calia tenir sempre els mapes ben actualitzats, els geògrafs no paraven d'estripar els mapes vells i fer-ne de nous amb les noves muntanyes que creixien sense parar.

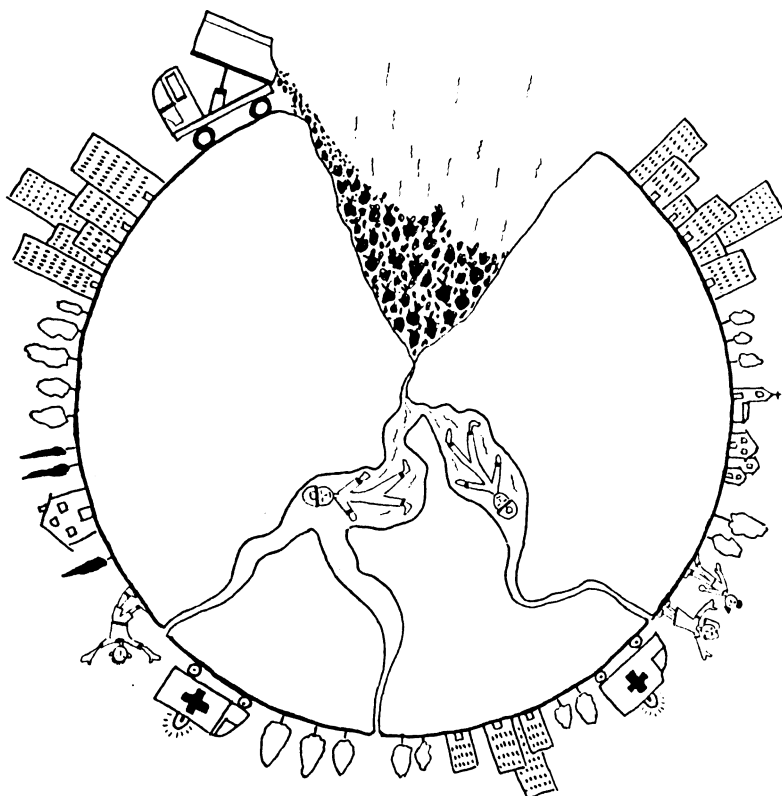
Davant d'aquesta situació, els savis més savis del país, junt amb els científics més científics i els polítics més polítics, van pensar que allò, més que un motiu d'orgull, començava a ser un motiu de preocupació, perquè a aquell ritme aviat els geògrafs no donarien l'abast i no hi hauria cap mapa que servís.

Era un problema greu i calia trobar una bona solució.

La primera solució que se'ls va acudir, i que a tothom va semblar molt bona, va ser fer clots ben fondos i abocar totes les escombraries a dins.

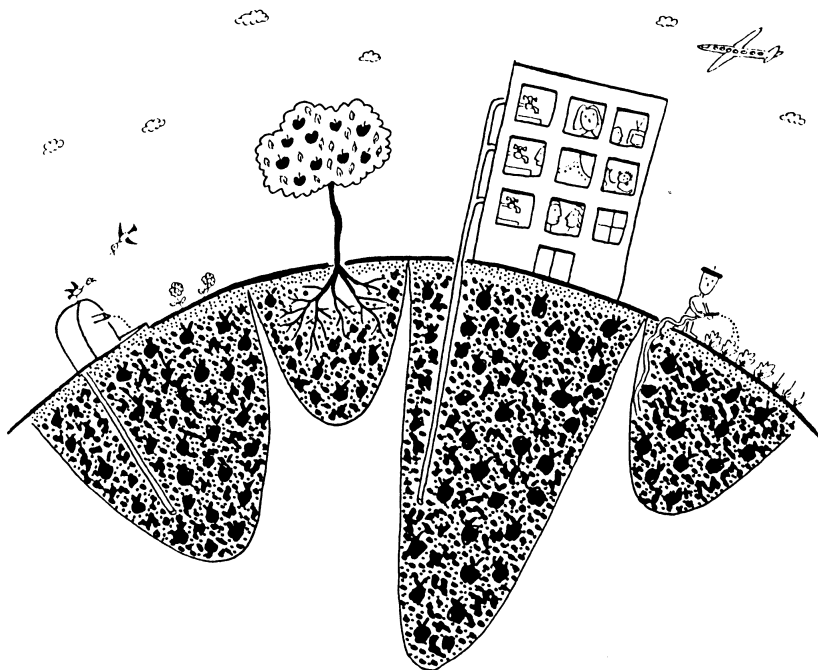
Però és clar, hi havia una pega, perquè com que la terra és rodona, a sota de cada país hi ha un altre país, i amb aquell sistema de clots, la gent dels països de sota, quan feia espeleologia s'asfixiava.

O també passava que feien mines per buscar ferro i carbó i només trobaven bolquers plens de pi-xums, caques de gos arrebossades de serradures, pells de meló i de síndria fermentades i coses d'aquestes.

O feien un pou per treure aigua i l'aigua era fastigosa, tota barrejada amb els suc que s'escorrien de les escombraries.

Vaja, que era un sistema que no acabava de funcionar i el van haver d'abandonar.

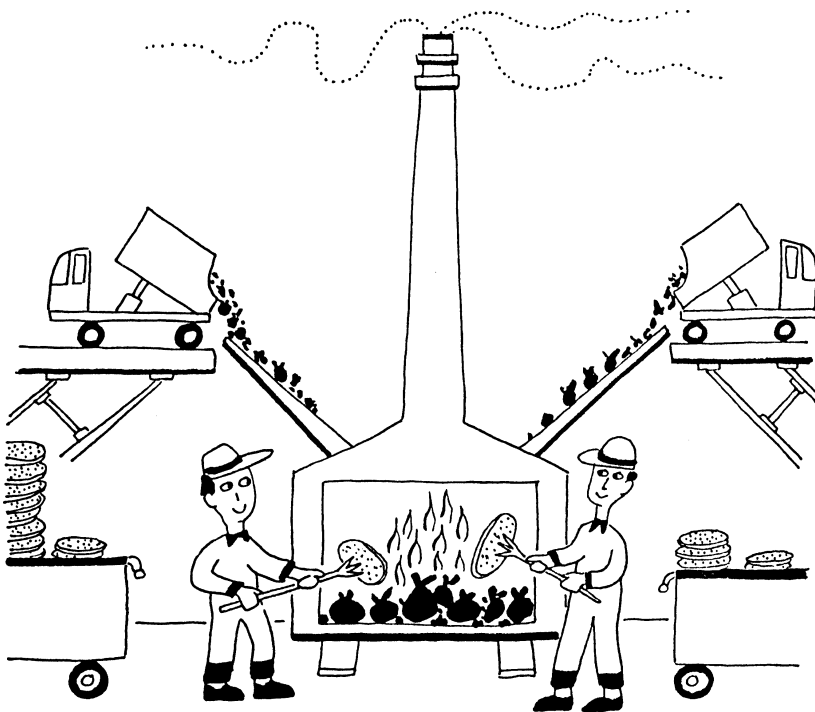

Va ser llavors quan van tenir una nova idea: ja que no podien enterrar les escombraries, les cremarien!

I no només això, ja que els savis i els polítics es van adonar que si les cremaven es podria aprofitar el caliu dels forns crematoris per fer pitzes i pa torrat.

Absolutament fantàstic! Alhora que solucionarien el problema de les deixalles, estalviarien molta energia fent pitzes i pa torrat aprofitant l'escalforeta del forn! Quina pensada més brillant!

I així ho van fer, però... al cap d'un temps, a algunes persones els van començar a sortir cabells verds, i deprés els queien de mica en mica i no els creixien més.

I va començar a córrer la veu que el fum del forn, i les pitzes i el pa torrat que s'hi feien, tenien alguna cosa a veure amb tot allò dels cabells verds i els caps pelats.

Però llavors, el Ministre d'Energia i el Ministre de Sanitat van afirmar rotundament que allò era impossible.

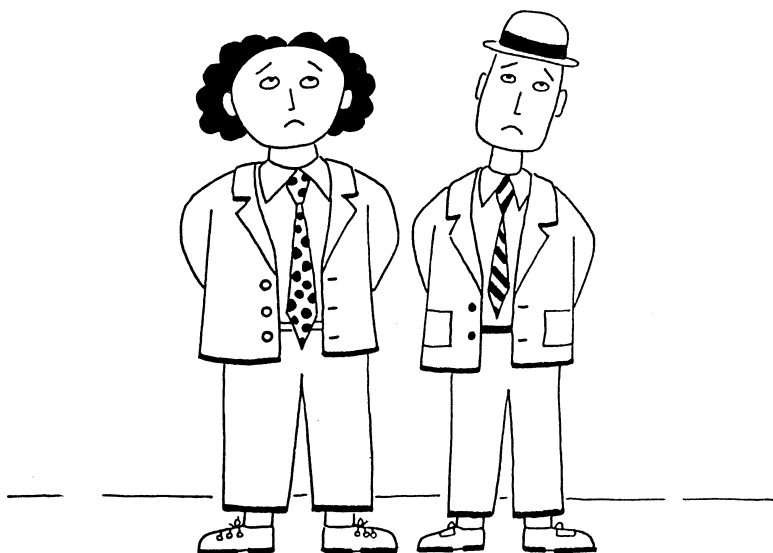
I, un dia, davant dels periodistes i de la televisió, es van menjar cada un una gran pizza i van fer unes bones ensumades del fum del forn, per tal de demostrar a tothom que no passava res de res.

Però després, els dies següents, ningú els va veure: segons la informació oficial els dos ministres «tenien molta feina».

Fins que, al cap d'un temps, no van tenir més remei que atendre els periodistes, els quals tenien moltes ganes d'entrevistar aquells dos ministres tan valents i segurs d'ells mateixos.

I llavors va ser quan tothom va quedar molt sorprès: curiosament, un anava amb barret i l'altre amb perruca!

Es clar, la gent va començar a malfiar.

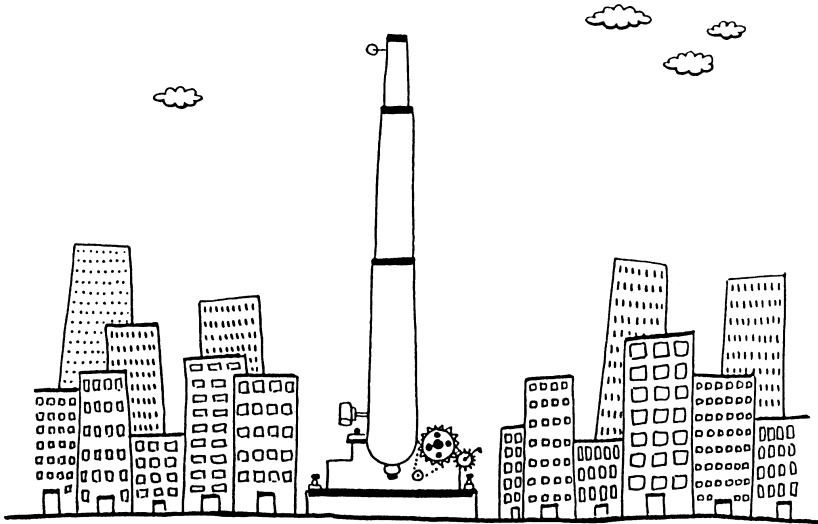
I com que tothom, i especialment els nens petits, cada vegada tenien més esgarrapó al coll, i tossien molt, i tot sovint els feia mal el pit, els ministres no van tenir més remei que acceptar que aquell sistema de forns i xemeneies i fums pudents no era el més convenient, i que, per tant, n'havien de buscar un altre.

Però els savis, que eren més savis del que semblava, mentrestant no havien parat de rumiar i, després de molt rumiar, de moltes reunions, de molts experiments i molts projectes, van trobar una nova solució, la solució definitiva:

El Gran Canó Vertical!

Si el sistema de clots generava conflictes espeleològics, si el sistema de muntanyes generava conflictes geogràfics, si el sistema de forns generava conflictes de mal de pit i de cabells de colors, el Gran Canó era una la brillantíssima solució per a tots aquells conflictes: propulsaria les escombraries cap a l'infinit, i ben verticalment, per tal d'evitar tenir problemes internacionals amb els països dels veïns.

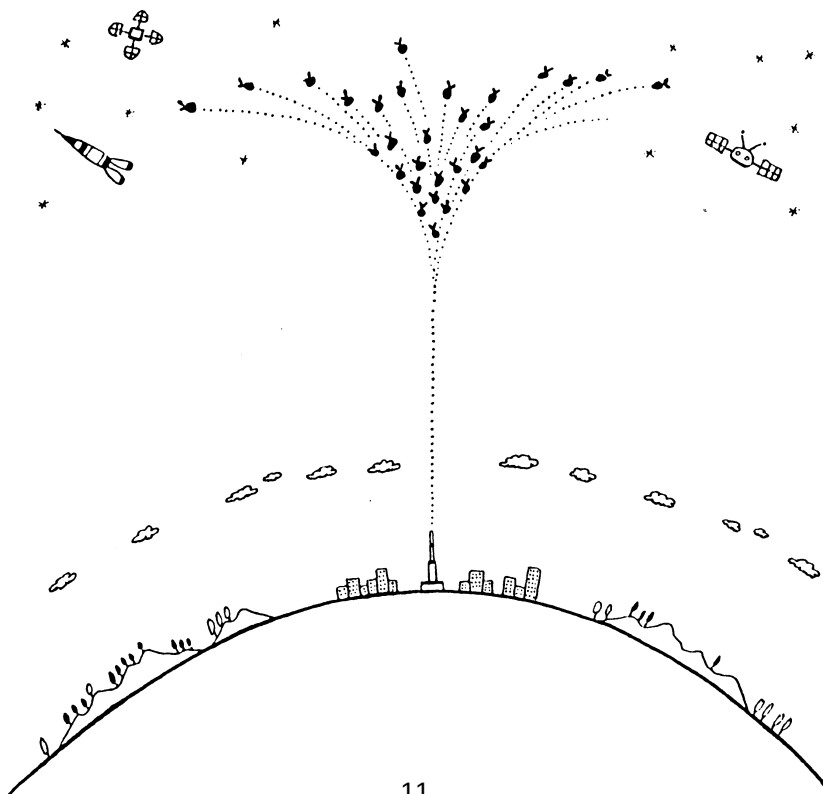

El funcionament era ben senzill:

Col·locant a dins del canó les escombraries,
aquestes eren disparades cel amunt, cap a l'estratosfe-
ra i encara més lluny.

Era un canó immens, d'una potència terrible, i els
experts havien calculat que les deixalles que disparessin
ja no les tornarien a veure mai més.

Els acuradíssims càlculs de balística que havien
fet els permetien assegurar allò sense el més mínim
marge d'error.

A partir d'aquell moment es van acabar els problemes de les escombraries.

Cada dia, el Gran Canó, ben ple, era disparat unes quantes vegades, i aquell retronys formidable alegrava el cor de la gent, satisfeta de no haver de preocupar-se més del problema.

I especialment alegrava els polítics, que havien estat tant de temps fent dinars i sopars de treball sense saber com resoldre el problema.

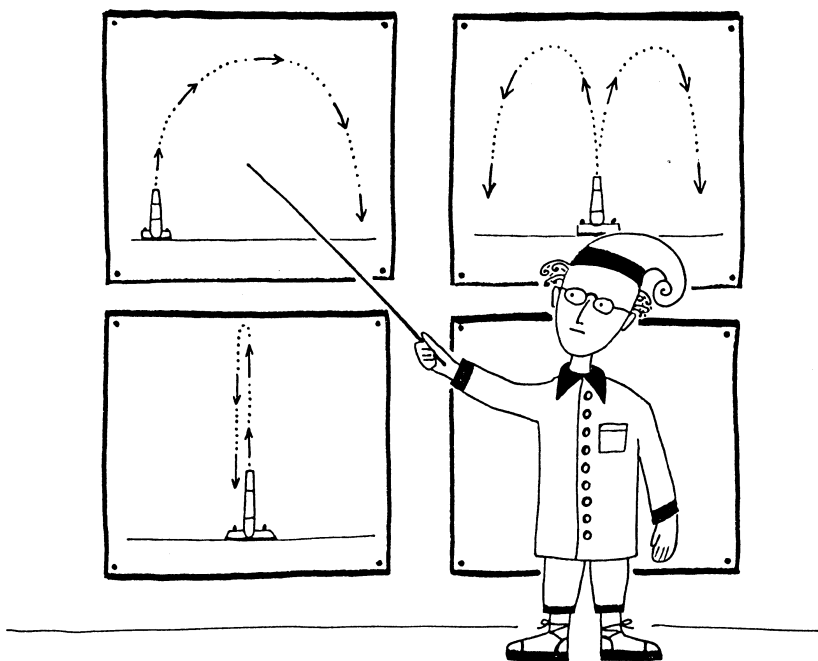
I tothom estava la mar de feliç de tenir aquell canó fabulós, aquell prodigiós enginy, orgull de la tecnologia nacional.

Bé, no tothom estava tan tranquil, perquè hi havia algú que no ho estava gaire.

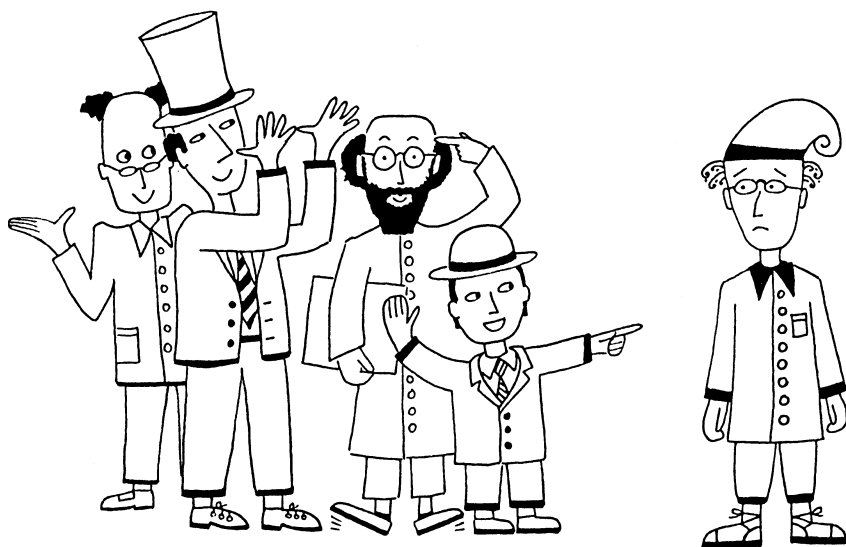
Hi havia un savi que no tenia títol i, és clar, com que no tenia el títol de savi li deien somiatruïtes. De vegades, fins i tot li deien ruc.

Aquest savi sense títol, després de fer unes quantes equacions va dir que, tot allò que primer puja, més aviat o més tard acaba baixant, i que, per tant, arribaria un moment que totes aquelles escombraries que ara s'enlairaven cel amunt començarien a ploure cap avall.

L'únic que no s'atrevia a dir el savi sense títol és a partir de quan començaria a passar això. Però tampoc li hauria servit de res, perquè igualment, els savis amb títol i els polítics li haurien dit el que li van dir, que tot allò que deia eren bestieses infundades, que era un alarmista i que se n'anés a casa a veure la tele i callés, perquè era impossible que allò que enviaven tan cap amunt amb el Gran Canó anés cap avall algun dia.

Dubtar de l'eficàcia del Gran Canó, cada dia més perfeccionat, era anar contra el progrés. I contra el Govern. És clar que sí!.

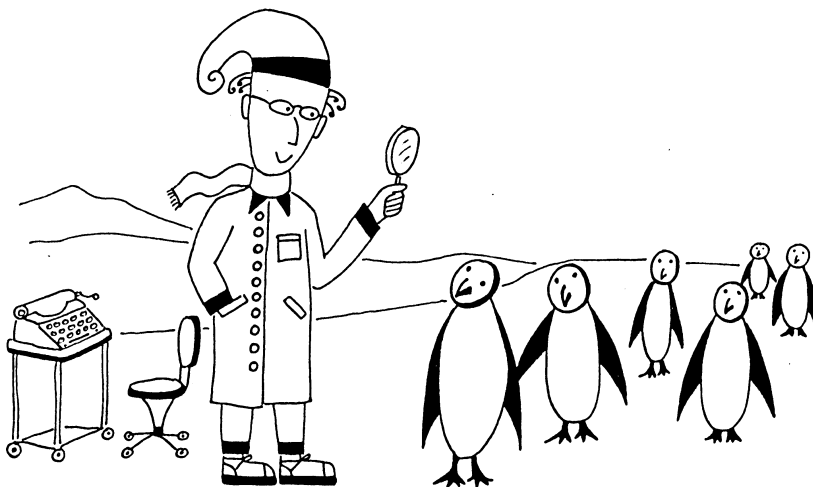

I van passar uns quants anys.

De mica en mica havien anat fent la boca del canó més ampla, per poder disparar més escombraries alhora i, a més, ja el feien servir de nit i de dia, perquè sinó no donaven l'abast.

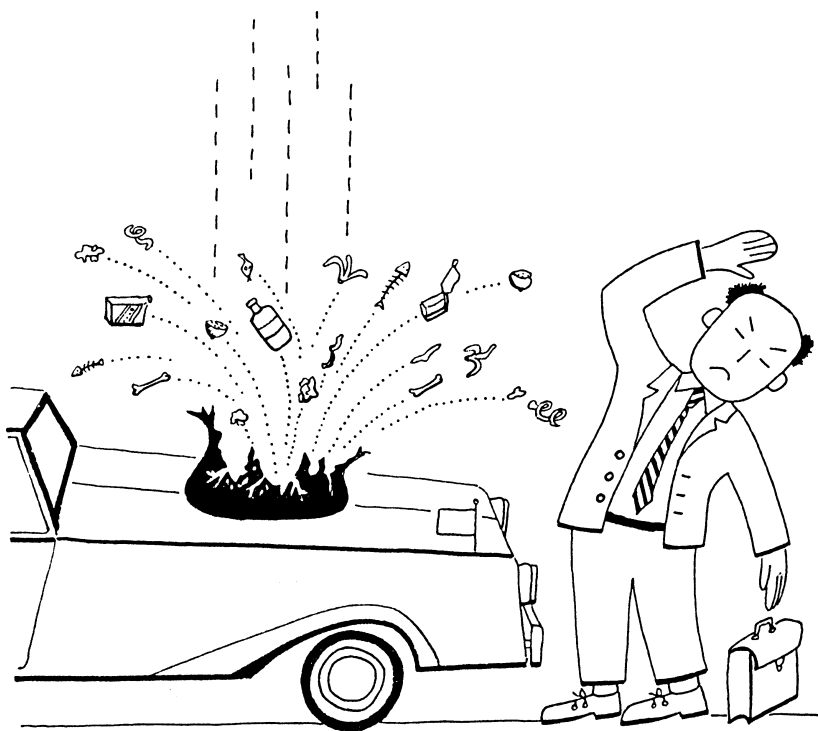
Cada minut, patapum! 50 tones d'escombraries cap al cel!

Ningú ja no recordava el savi sense títol, ni la seva afirmació que, tot allò que primer puja, més aviat o més tard acaba baixant. Aquell savi, avorrit que ningú li fes cap cas i que se'n riguessin d'ell, se n'havia anat a l'Antàrtida amb els pingüins, a estudiar-los una mica.

El President del país era qui menys se'n recordava, d'aquell savi sense títol.

Un dia, el President, en sortir de casa, mentre obria la porta del cotxe, va sentir un gran pataplaf, i per poc que es desmaia; al damunt del capó, caiguda des del cel, s'havia reventat una pudenta bossa d'escombraries, i havia esquitxat tot el cotxe oficial i el seu vestit tan elegant.

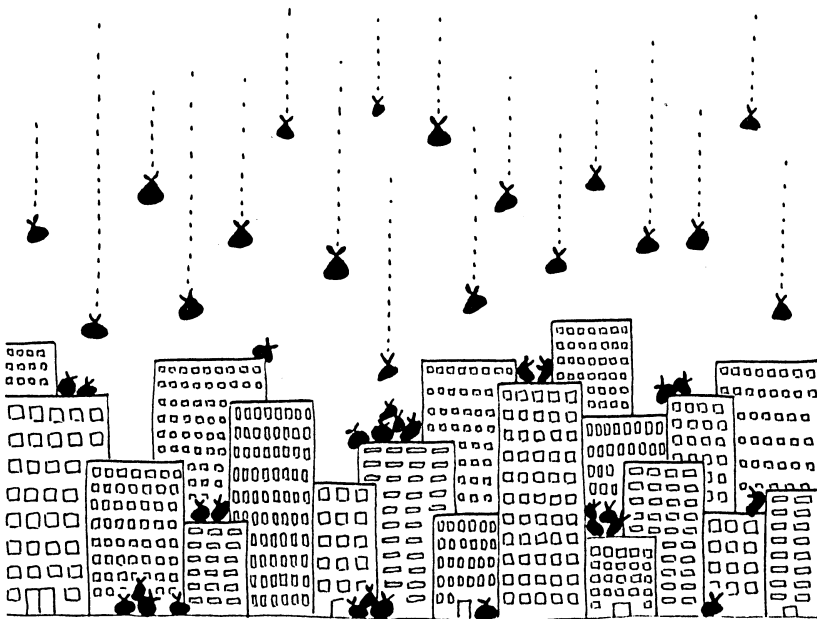

A causa de l'impacte s'havien escampat pertot arreu peles de patata podrides, espines de sardina i closques d'ous, i tota mena de deixalles fastigoses i de suc repugnants que no us ho vulgueu pas ni imaginar.

Però és que, a més, allò només va ser el començament!

A partir de llavors, van començar a ploure immundícies, bosses rebentades i sucalloses i porqueries de tota mena, i cada vegada més de pressa i més intensament.

Era tan espectacularment fastigós que feia venir vomitera!.

Les bosses d'escombraries plenes de tetrabrics, de llaunes de sardines i d'anxoves, d'ossos de pollastre i de tota mena de deixalles mig podrides anaven plovent a raig fet com si fossin projectils!

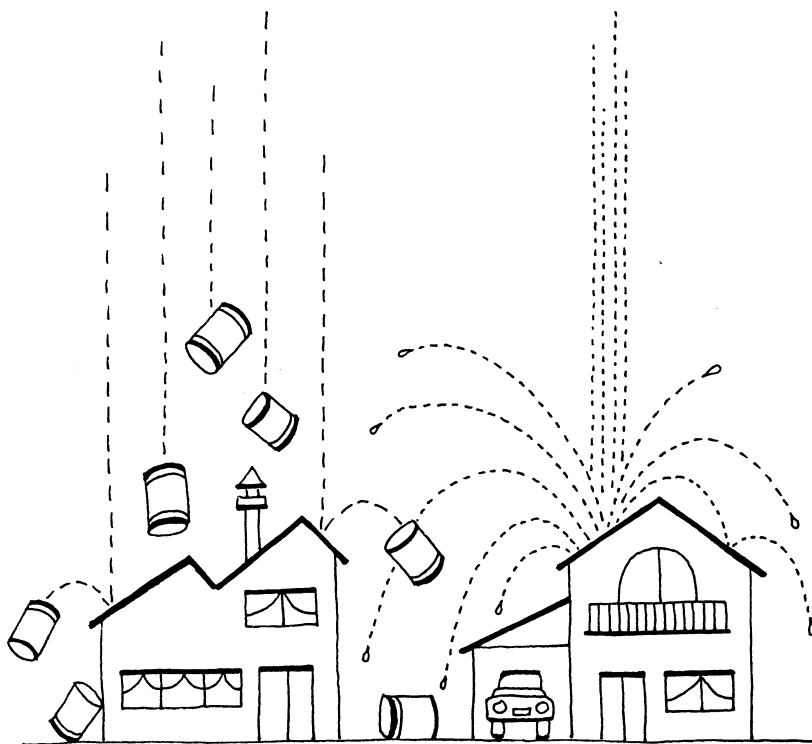
Ningú no podia sortir al carrer sense acabar ben esquitxat d'escombraries, això tenint sort, i sense tenir-ne li podia caure al damunt algun bidó dels grans de residus industrials.

Per exemple, al xalet d'en Baldomero Bonapeça, fabricant de pintures i dissolvents, hi van caure de cop 270 contenidors plens de residus sucallosos i tòxics de les seves indústries.

I al jardí d'en Geroni Moltespeles, president de la Paperera Impol.luta, hi va començar a caure ininterrompudament un doll de 100 litres per segon de fangs pastosos absolutament corrosius i contaminants.

Realment, allò no feia cap mena de gràcia, i tant que no!

Llavors, alguns diaris, els més ben informats, van insinuar la possibilitat que allò fos un atac extraterrestre.

Quan no se sap què dir, sempre va bé inventar-se algun extraterrestre, i que se la carregui. És clar que sí.

Però el cas és que no es veia cap extraterrestre per enlloc. I com que cada dia plovien més escombraries, cada vegada es feia més urgent trobar alguna solució.

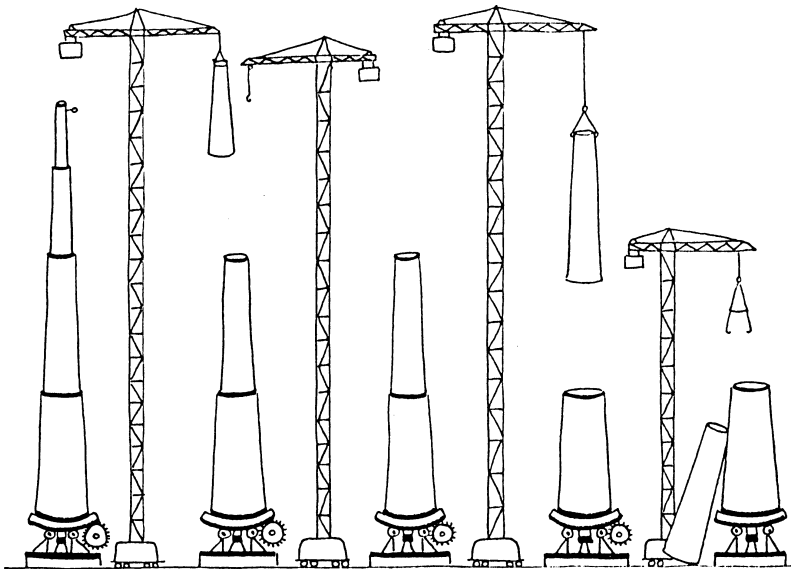

I heus aquí la gran solució que van trobar, brillantíssima: ràpidament, el Govern va aprovar uns pressupostos especials i urgents per fer cinc nous canons verticals, molt més potents que l'altre, per tal de propulsar les escombraries normals de cada dia i totes les que, cada vegada més de pressa, anaven plovent.

Es va fer un decret que donava prioritat absoluta a la fabricació dels nous canons i, al cap d'una setmana, els cinc nous canons ja estaven en funcionament.

Qui havia dit que el govern no era eficaç i que no tenia bones idees?

Buum! Buum! Buum! Els canons no paraven d'enlairar escombraries cel amunt. Era un espectacle fantàstic!

Però els dies van anar passant i, la pluja d'escombraries, en lloc de minvar, augmentava, cada vegada era més intensa.

Semblava que, com més canonades es disparaven, més escombraries plovien. Ves quina cosa més estranya!

Els savis, tot consultant els seus llibres gruixudíssims i les pantalles dels seus ordinadors, deien que no ho entenien, i els polítics no paraven de telefonar amb els seus telèfons portàtils.

Els geògrafs, per la seva banda, havien estripat tots els mapes i havien deixat de fer de geògrafs, perquè deien que era impossible treballar en aquelles condicions.

Llavors, la Caterina Miralpeix, que era una àvia molt trempada i que havia vist moltes coses al llarg de la seva vida, es va recordar del savi sense títol que se n'havia anat a l'Antàrtida, amb els pingüins.

La Caterina Miralpeix, cansada de les coses que deien els polítics i els científics titulats, va parlar amb la Mariona Bigudins i amb la Gertrudis Bonafila, dues velletes amigues seves, i entre les tres van decidir organitzar una expedició al país dels pingüins.

I cap allà se'n van anar ben eixerides, amb una barqueta de vela, una cistella plena d'entrepans pel camí i una bona bóta de vi per al fred.

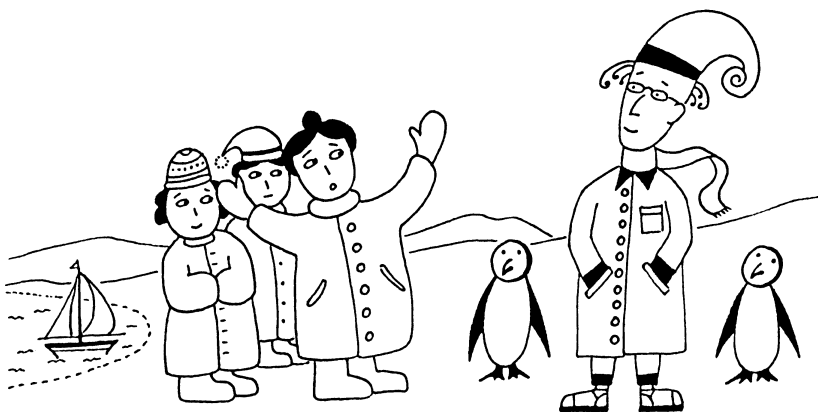
En arribar-hi, van trobar el savi sense títol ben embolicat amb una bufanda.

Elles, de seguida li van dir que a veure si volia tornar, per procurar d'arreglar aquella pluja terrible d'escombraries.

Però el savi els va dir que ell estava molt bé amb els pingüins, i que no pensava pas tornar. Ni parlar-ne!

A més, els va dir que no calia pas, que ell tornés, perquè la solució era ben senzilla: com més aviat deixessin d'enlairar escombraries més aviat s'aturaria la pluja.

Així de fàcil!

Això sí, haurien de tenir bastanta paciència, perquè el cel estava tan i tan ple d'escombraries que durant molts i molts anys encara en continuarien plovent.

Potser passarien generacions, abans no s'acabés aquella pluja fastigosa.

Aniria plovent fins que el cel no es buidés completament de totes les escombraries i deixalles que ara hi suraven.

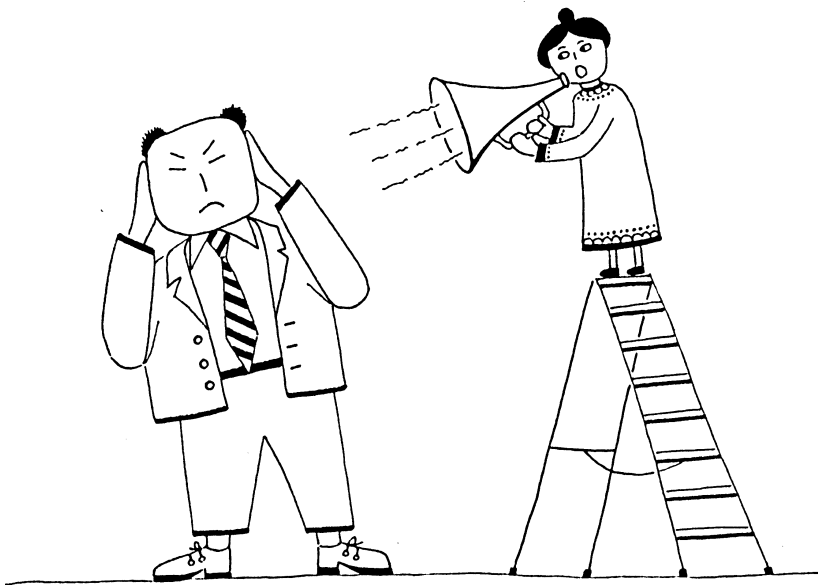
És clar, embrutar les coses sovint no costa gaire. El que costa una mica més és netejar-les un cop brutes.

Les tres expedicionàries, després de regalar al savi uns mitjons de llana ben gruixuts, sense entretenir-se gaire van girar la barqueta de vela i, au, cap a casa de pressa, ja que els esperava una bona feina.

Perquè la gent que mana és molt tossuda i orgullosa, i és difícil que reconegui que s'ha equivocat. De fet, la majoria de les vegades és impossible, que ho reconegui.

Però la Caterina també era molt tossuda i, després de molt insistir, finalment va poder convèncer els polítics que calia aturar els canons i deixar d'enlairar escombraries.

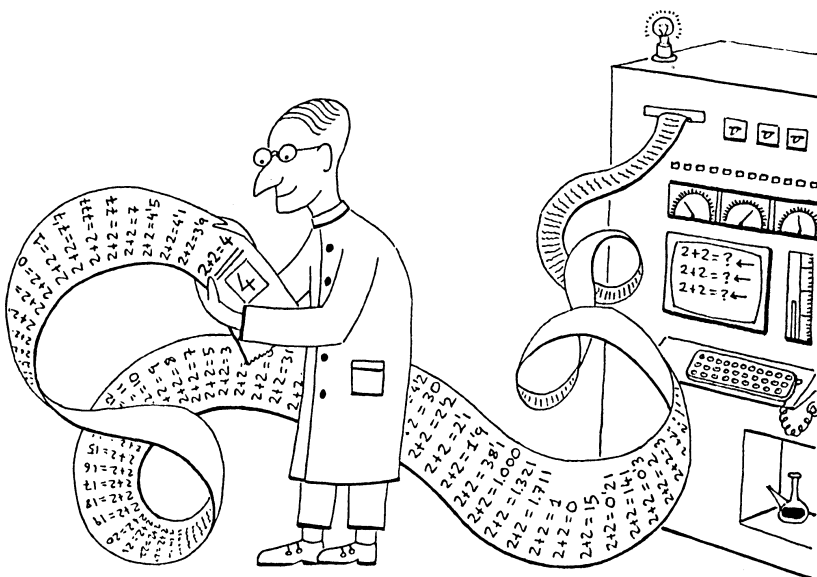

Llavors, finalment, a aquell país van començar a posar fil a l'agulla per tal d'afrontar seriosament la situació.

Això sí, tal com havia dit el savi sense títol, de moment la pluja continuava a raig fet, i n'hi havia per temps.

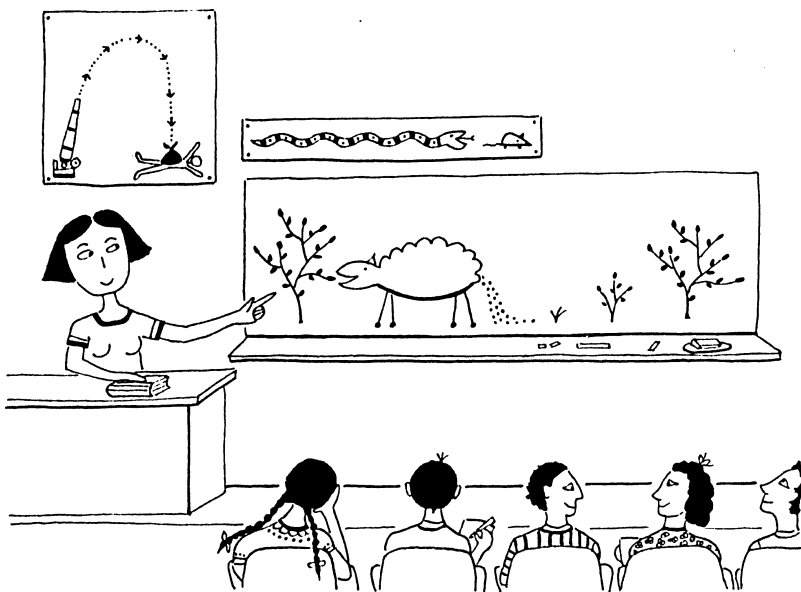
I sembla ser que, llavors, aclaparats de tants de fracassos i avergonyits de tantes idees destirotades, van començar a rumiar una solució bastant bona, i alhora senzilla i de sentit comú.

Sovint passa això, que les coses senzilles i de sentit comú són les que millor funcionen.

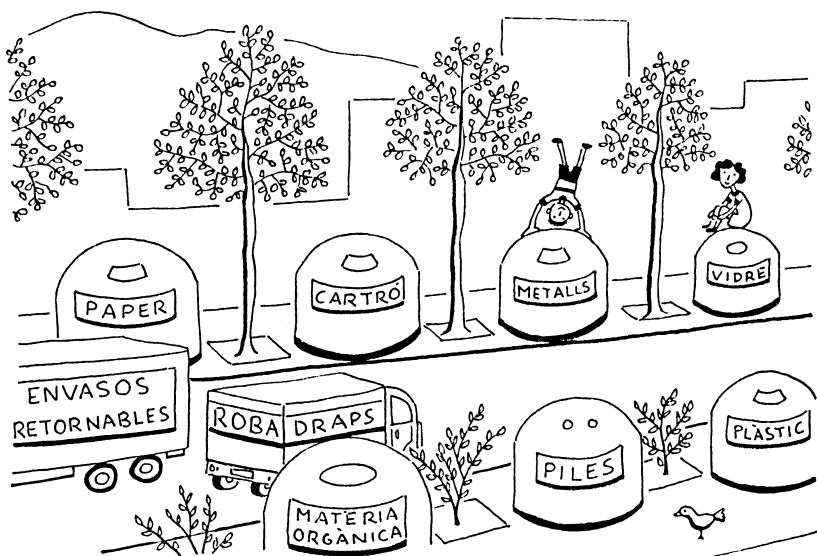
Una solució que, dit molt de pressa, consistia bàsicament en no fer tantes escombraries, és a dir, no comprar tantes ruqueries ni fabricar tantes bestieses.

I alhora, oblidar-se dels clots, dels forns i dels canons i procurar viure imitant el funcionament de la natura, la qual fa molts mils d'anys que fa les coses, i ja ha après a fer-les bastant ben fetes.

Imitar la natura de manera que tot allò que s'utilitzi es reaprofiti, ja sigui tornant-ho a fer servir (com els envasos), reciclant-ho (com el paper reciclat), o bé transformant-ho (com la matèria orgànica en adobs per als camps). I al mateix temps, deixant d'utilitzar i de consumir tot allò difícilment reutilitzable o reciclable (com els tetrabrics), o senzillament prescindible en tant que completament accessori i innecessari (com la majoria d'embolcalls o capses).

Vaja, allò que resumir d'aquesta manera: moderació del consum i recollida selectiva.

El que no sabem és si finalment a aquell país, tot i tenir-ho llavors tant clar, van acabar posant en pràctica aquesta solució senzilla, o si van continuar rumiant coses ben sàvies, ben complicades i ben recargolades, i entre tanta saviesa es van acabar ofegant en les seves muntanyes i bassiols d'escombraries.

Això no ho sabem, perquè, de vegades, les persones som molt caparrudes, i som capaços de fer les coses més forassenyades amb la més gran naturalitat.

Sí, de vegades sembla ben bé que a dins del cap només hi tinguem confeti.

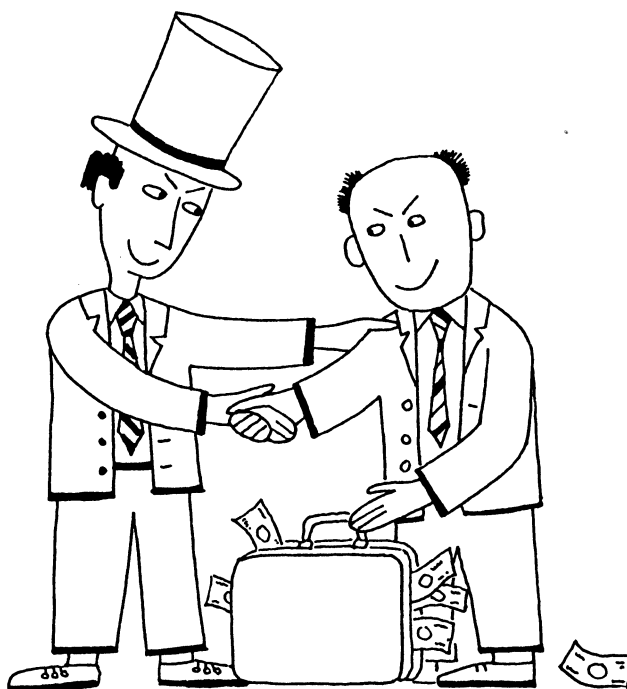

Però, d'altres vegades, no és que siguem tan tiringoles i cap buits, i l'embolic ve d'una altra banda.

Per exemple, pot passar que potser hi ha un cunyat del President o un cosí de l'Alcalde que, ves per on, té una fàbrica equipada precisament amb la més novíssima tecnologia per fer canons verticals!

Uep! Això és molt perillós!

I llavors sí que s'ha d'anar molt i molt alerta!

Vosaltres, per si de cas, ara que ja sabeu aquesta història, si viviu en un país semblant, vigileu els cunyats i els cosins de l'alcalde!

Vigileu també si veieu que comencen a sortir muntanyes noves!

Vigileu si algú parla d'omplir clots!

Vigileu si es volen fer forns de fums pudents!

I, sobretot, no permeteu que es faci cap Gran Canó!

Vigileu!

